

Δίδυμοι πύργοι, τρομοκρατία και ο... προφήτης Ντοστογιέφσκι

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Μια ώρα αρκούσε για να κλονίσει συθέμελα τον κόσμο. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η πτώση των «Δίδυμων Πύργων» στην καρδιά της Νέας Υόρκης δε σηματοδοτεί την έναρξη του τέλους της Ιστορίας ούτε της σύγκρουσης των πολιτισμών: εγκαινιάζει την εποχή του παγκοσμιοποιημένου μηδενισμού. Κρυμμένος πίσω από θρησκευτικά ή ιδεολογικά άλλοθι, ο μηδενιστής τρομοκράτης χτυπά. «Σκοτώνω, άρα υπάρχω». Ένα φοβερό φάντασμα στοιχειώνει ξανά τις δημοκρατίες και τις κινητοποιεί. Κανείς, μαθαίνουμε, ούτε ειδήμων, ούτε αναλυτής δεν ήταν σε θέση να φανταστεί ένα τέτοιο γεγονός. Αντιμέτωπος με το απρόβλεπτο, ο άνθρωπος μένει απολιθωμένος από κατάπληξη. Πώς πρέπει να αντιδράσουμε; Ο Andre Glucksmann μας καλεί να αναλογιστούμε τα γεγονότα απόλυτης βίας υπό το φως των μεγάλων λογοτεχνικών έργων. Δυο αιώνες πριν, συγγραφείς όπως ο Φλομπέρ, ο Πουσκιν κι ο Τσέχοβ πρόβλεψαν και αποκάλυψαν αυτή την ανατροπή αξιών. Κι ο Ντοστογιέφσκι βάζει σήμερα τους υπότιτλους στα ρεπορτάζ του C.N.N.

Τίτλος: Ο Ντοστογιέφσκη στο Μανχάταν

Συγγραφέας: Αντρέ Γκλυκσμάν

Μετάφραση: Κωστής Παπαγιώργης

Επιμέλεια: Αγγυ Βλαβιανού

Είδος: Βιβλίο ISBN: 960-270-924-3

Έτος έκδοσης: 2003

Πρώτη έκδοση: 2003

Δέσιμο: Μαλακό εξώφυλλο

Διαστάσεις: 21x14

Σελίδες: 340

Andre Glucksmann

Από τους διασημότερους σύγχρονους Ευρωπαίους φιλοσόφους, ο Αντρέ Γκλυκσμάν λαξεύει με κάθε βιβλίο του το φιλοσοφικό πορτρέτο της βαρβαρότητας που τον κρατά σε εγρήγορση από την παιδική του ηλικία. Γεννήθηκε το 1937 στα περίχωρα του Παρισιού, από Εβραίους γονείς αυστριακής καταγωγής που συμμετείχαν στην αντίσταση κατά των ναζί, πράγμα που προκάλεσε και τον θάνατο του πατέρα του το 1940. Σπούδασε φιλοσοφία και συνεργάστηκε με τον Ρεϊμόν Αρόν στο Εθνικό Κέντρο Επιστημονικών Ερευνών της Γαλλίας.

Ανάμεσα στα δεκαεπτά βιβλία που έχει ως σήμερα στο ενεργητικό του ξεχωρίζουν τα «Πραγματεία περί του Πολέμου» (1967), μια μελέτη πάνω στον Κλαούζεβιτς, το δοκίμιό του πάνω στο Κράτος, τον Μαρξισμό και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης με τίτλο «Η Μαγείρισσα κι ο Ανθρωποφάγος» (1974), «Οι Δάσκαλοι της Σκέψης» (1977), μελέτη πάνω στον Χέγκελ, τον Μαρξ και τον Νίτσε, «Το Τέλος του Κομμουνισμού Σημαίνει την Επιστροφή στην Ιστορία» (1989), σε συνεργασία με τον Βάσλαβ Χάβελ, και «Η Ρωγμή του Κόσμου» (1994), μια φιλοσοφική προσέγγιση της μάστιγας του AIDS.

Έγραψαν για το βιβλίο:

Ο Andre Glucksmann έχει αποδείξει πως παραμένει ένας από τους ελάχιστους φιλοσόφους που στέκονται πάντα στο ύψος των περιστάσεων, από την εποχή του φανατισμού υπέρ και κατά του Μόο και του Κάστρο, αλλά και του Πολέμου του Βιετνάμ. Μας υπενθυμίζει πως η απάντηση στη βία με βία δεν είναι νέο φαινόμενο: διαπνέει τη Γερμανία του 18ου αιώνα, τη Ρωσία του 19ου, την Τσετσενία, τη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν και φτάνει ως το Μανχάταν. Το βιβλίο τούτο είναι δίχως αμφιβολία το καταλληλότερο για να αμφισβητήσει την άνεση με την οποία καταλήγουν οι διανοούμενοι στα όποια συμπεράσματά τους, μια άνεση που αποτελεί τον καλύτερο σύμμαχο του σύγχρονου μηδενισμού ο οποίος αποδεικνύεται σήμερα και αποτελεσματικός και διαρκής.

Pierre Daix, Le Figaro Litteraire, Φεβρουάριος 2002

Κανείς δε διατύπωσε καλύτερα από τον Ντοστογιέβσκη τη βαθιά ριζωμένη στον άνθρωπο επιθυμία της καταστροφής και την υπόσχεσή της να ανοίξει τις πύλες της αιωνιότητας. Για να αποδείξουν την ανυπαρξία του θεού οι ήρωές του σκοτώνουν με την ίδια ηδονή που οι τρομοκράτες του Μανχάταν έσπειραν τον θάνατο για να αποδείξουν πως ο Αλλάχ είναι μεγάλος. Ο Andre Glucksmann ασχολείται ανελλιπώς τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια με τη φιλοσοφική θεώρηση των πολέμων. Όταν οι άμαχοι πολίτες αποτελούν τον κύριο στόχο όλων των πολέμων, ακόμη και εκείνων που στρέφονται κατά της τρομοκρατίας, το μοναδικό αντίδοτο είναι το θάρρος του καθενός μας ατομικά, για να αποδείξουμε πως η τρομοκρατία δεν είναι αήττητη. Ο Glucksmann αναδεικνύει μια νέα προοπτική των πρόσφατων γεγονότων.

Guy Rossi-Landi, Lire, Φεβρουάριος 2002